

et ordine componitur, eaque considerari potest tamquam totum aliquod, cuius partes sunt actiones singulæ. Itaque huius totius perfectio consistit in singularum partium consensu, quo nempe fit, ut singulæ actiones liberae ad creatoris fines dirigantur. Haec pauca dicta sint de bonitate morali, quae ad praesentem locum non pertinet. Ceterum ex hactenus dictis patet, quamlibet perfectionem ex certissimis pendere regulis, ac proinde constantem omnino esse et immutabilem. Persaepe tamen fit, ut verae perfectionis notioni mera præindicia hominumque errores substituantur, atque ita genuina perfectionis notio corrumpatur. Spuria autem est et apprens talis perfectio, quae potius imperfectio dici debet.

CAPVT IV.

De variis entium speciebus, illorumque mutua relatione.

ARTICVLVS I.

De ente composito et simplici.

I.

Ens *compositum* dicitur, *quod ex pluribus a se invicem distinctis partibus constat*. Si datae partes dato aliquo modo inter se connectantur, datum aliquod prodit *compositum*.

Ac proinde dum intelligimus modum, quo totius alicuius partes inter se coniunguntur; eiusdem compositi essentiam intelligimus. Essentia igitur compositi, quatenus compositum est, consistit in modo, quo partes componentes iunguntur inter se, ideoque quum partium nexus inter essentialia entis compositi haberi debeat; hinc evidens est, per connexionem partium eiusdemque connexionis modum entia composita reduci ad genera et species. E.g. horologium est compositum, illiusque essentia in eo posita est, quod rotæ ceteraque partes eo artificio inter se iungantur, ut ad accuratam temporis mensuram singulæ conferant. Illud autem instrumentum ab alia quamlibet machina rotis etiam instructa distinguitur per variam rotarum connexionem, diversamque singularum partium relationem.

II. *Ex nihilo oriri* dicitur aliiquid, dum ita exsistere incipit, ut nihil eius antea existiterit. Contra autem *annihilari* dicitur aliiquid, dum ita exsistere desinit, ut nihil eius postea supersit. *Oriri* autem *simpliciter* dicitur, quod antea non exsistebat, sed exsistere incipit. Contra autem *interire* *simpliciter* dicitur, quod antea exsistebat, sed exsistere desinit. Itaque dum ens oritur, ex statu mereae possibilitatis ad statum actualitatis reducitur, sive transit a potentia ad actum. Dum vero interit, ex statu actualitatis ad statum possibilitatis reducitur, sive ab actu transit

ad potentiam; licet enim res actu esse desinat, manet tamen possibilis. Hinc patet, composita oriri posse, licet non educantur ex nihilo: nimur si partes separatae iam existentes coniungantur. Similiter composita interire possunt, licet non redigantur in nihilum, nempe, si partes antea coniunctae separantur.

III. Quoniam in composito, quatenus compositum est, considerari non possunt nisi partes et ipsarum partium nexus; in composito id dumtaxat possumus intelligere, vel partes quasdam extrinsecus opponi, vel ceteris interponi, aut nonnullas auferri et transponi, aut omnes simul ex uno loco in alium transferri. Itaque mutationes nullae in composito accidere possunt, nisi ratione magnitudinis, figure, situs partium, aut etiam notione loci totius compositi.

IV. Ens *simplex* dicitur: *quod partibus caret*. Quia vero ens compositum partibus constat, evidens est, enti simplici convenire non posse, quae composito tribuuntur, quatenus est compositum. In vulgari tamen sermone simplex dici solet, quod est minus compositum. Quoniam autem omne ens vel partes habet vel non, omne ens est simplex vel compositum. Quemadmodum vero compositum dividi potest, ita e contrario simplex, quod nullas habet partes, dividi non posse, manifestum est.

V. Ens simplex ex composito oriri nequit. Etenim ponamus, si fieri potest, ens

simplex ex composito oriri. Quoniam compositum constat ex pluribus partibus distinctis, quidquid ex composito oritur, hoc est, quidquid exsistere incipit, illud oriri debet vel facta partium dissolutione, vel nova partium dissolutatem facta connexione; et quidem, nihil aliud his partibus accidere posse, evidens est. Si partes dissolutae novo quodam modo coniungatur, prodit ens compositum, non simplex. Si facta partium dissolutione aliquid prodit, vel exsistere incipit ens compositum, quod antea non exsistebat; vel si ens simplex prodit, nullum ens exsistere incipit, quod antea non exstiterit, ac proinde ens simplex ex composito oriri non potest. Similiter ex ente simplici ens simplex oriri nequit. Etenim ens simplex caret partibus, ideoque est indivisibile, ac proinde nihil ab eo separari potest, quod extra ipsum exsistere possit. Quum igitur ens simplex neque ex alio ente composito oriri possit, neque etiam ex ente simplici; ens simplex vel est necessarium, et existentiae suae rationem habet in se ipso; vel est contingens, et eam habet in ente necessario. Pari ratione evidens est, entia simplicia contingentia produci ex nihilo. Etenim ortum haberent vel ex ente simplici, vel ex ente composito: utrumque autem falsum esse demonstravimus; superest ergo ut producantur ex nihilo.

VI. *Ortus instantaneus* est: *qui non fit in tempore*. Dicitur vero *instans*, quod praec-

teriti, praesentis et futuri expers est: nimirum partes temporis dividuntur in praeteritas, praesentes et futuras. Quemadmodum itaque punctum mathematicum in alia minora puncta dividi non potest, ipsamque lineam non constituit, sed terminat; similiter instans in alia *tempuscula* dividi nequit, neque temporis partem constituit, sed terminum denotat, a quo tempus incipit, et in quo desinit. Hac posita definitione evidens est, ortum entis simplicis esse *instantaneum*. Etenim ens simplex omni prorsus parte caret, ac proinde in ortu entis simplicis distinguere non licet plura, quae sibi invicem succedant; sed dum exsistere incipit, totum simul exsistere debet, ideoque entis simplicis ortus non sit in tempore, sed est instantaneus. Simili ratione si ens simplex intereat, in instanti annihilatur. Etenim quum indivisible sit, fieri non potest, ut exsistere desinat, et eius pars aliqua exsistat. Quare si intereat, annihilatur, et quidem in instanti, quum non nisi totum desinere possit.

ARTICVLVS II.

De ente finito et infinito.

Finitum seu limitatum vulgo definitur: *id, quo maius concipi potest. Distinctam entis fi-*

I.

niti notionem explicabimus. Quodlibet ens finitum variis mutationibus obnoxium esse potest. In eo enim concipere licet modos plurimos, qui adesse et abesse possunt. Verum quia modi aliquid aliis sunt contrarii, evidens est, modos illos omnes simul esse non posse, ac proinde ens finitum status omnes possibles simul habere nequit, sed successive. Ita e. g. lapis calidus esse potest aut frigidus, sed calidus et frigidus simul esse nequit. Igitur ens finitum definire possumus: *in quo omnia simul esse nequeunt, quae eidem actu inesse possunt. Et contraria ratione ens infinitum potest definiri: in quo sunt omnia, quae eidem actu inesse possunt.*

II. Quum in ente infinito simul sint omnia, quae inesse possunt, nulla in eo actu mutabilia sunt. Per mutabilia intelligimus ea, quae actu mutantur; non enim repugnat, ea inesse, quae in se mutabilia sunt. Hinc colligitur, enti infinito nullos inesse modos; modi enim actu mutabiles sunt. Quidquid igitur enti infinito inest, id pertinet ad attributa essentialia, aut si quid insit, quod ad modos pertinere videatur, id instar attributi inest. Si aliquid ita se habeat, ut illius oppositum ensi infinito simpliciter et absolute non repugnet, illud tamen actu inesse repugnet, id instar attributi inest, quamvis ad modos pertinere videatur. Ita v. g. Deus libere mundum creavit, ideoque absolute Deo non repugnavit de-

Tom. I.

Aa

cretum de mundo non condendo. Quoniam tamen Deus libertate usus, potius existimavit mundum condere, quam non condere, contrarium decretum in Deo numquam fuit.

III. Haec talia, quorum oppositum absolute non repugnat, quamvis actu inesse non possint, modos apparentes appellavimus. Tales modi non absolute sed hypothetice tantum sunt necessarii. Etenim eorum oppositum enti infinito absolute non repugnat; ergo non sunt absolute necessarii. Quoniam tamen, eos actu exsistere, repugnat hypothetice, ideo hypothetice tantum sunt necessarii. E. g. decretum de mundo condendo et non condendo simul in Deo dari nequit. Quia tamen decretum de mundo non condendo essentiae divinae non repugnat absolute, decretum de mundo condendo non est absolute necessarium. Impossibile autem est, ut in Deo simul sit decretum de mundo condendo et de eodem non condendo. Et praeterea Deus, qui mutari non potest, decretum suum numquam mutare potuit. Igitur decretum de mundo condendo necessarium est in Deo, sed hypotheticam dumtaxat necessitatem habet. Huius distinctionis usus maximus esse potest in theologia naturali.

IV. Ex ipsa mutabilitate vel mutatione actuali veram finiti notionem colligit, evidens est. At si ens limitatum, ut vulgo fit, definiatur, *quod habet limites*, vel finitum, *quod*

habet fines, id omnino nugari est. Ceterum patet in praecedentibus sermonem esse de ente infinito *reali*, non autem de infinito *mathematico*. Infinitum dicunt mathematici id, cuius nulli adsignari possunt limites, ultra quos augeri non possit. Ita lineam in infinitum producendam sumimus tamquam ens, ei-que existentiam non repugnare ponimus: talam lineam vocamus infinitam. At magnitudinem quamdam actu infinitam intrinsecus repugnare, et contradictionem involvere, manifestum est. Et quidem numeris omnis ac multitudo, quaecumque illa fuerit, ex unitatibus simul coniunctis et multiplicatis exoritur: numerus autem ac multitudo quaelibet nobis unitatibus augeri posse concipitur, et nulla prorsus multitudo effungi potest, cui numerus alius, unitates aliae, aut alia multitudine adiungi non possint, ac proinde numerus ipse additionibus possibilibus carere non poterit, nec proinde erit vere infinitus. Quaecumque vero de numero aut multitudine dicta sunt, de alio quolibet magnitudinis genere intelligi facile possunt. Quamvis autem impossibile sit infinitum mathematicum *absolutum*, quod scilicet ultra datos limites augeri non possit, existit tamen infinitum mathematicum *relativum*. Nempe in magnitudine qualibet finita concipi possunt partes numero infinitae. Sed infinitum illud mathematicum ad metaphysicam non pertinet.

ARTICVLVS III.

De causis.

I.
Cause nomine intelligitur: *ens illud, quod ad alterius existentiam vel productionem confert, et ad ipsum producendum requirum.* Vicissim *effectus* nomine *ens illud* intelligi debet: *quod aliqua ratione a causa pendet, atque ab illa producitur.* Itaque effectus omnis a propria causa distingui, ipsaque posterior esse debet. Hinc veteres ecclesiae patres, ubi de divinis loquebantur, Patrem non *causam*, sed *principium* Filii appellarent, quod nimis Filius ipso Patre posterior esse non possit, nec ab illo in substantia sive natura distinguatur, sed ipsi co-aeternus atque consubstantialis sit. Aliquando tamen graeci patres causae nomen ampliori quodam sensu usurparunt, Patremque Filii causam vocarunt, sed Filium Patri consubstantiale esse, contra arianos defenderunt. Itaque quamvis principium et causa aliquando confundi solent, tamen latius patet principii nomen. *Principium* satis apte definitur: *id, unde aliquid est, ac proinde omnis causa est principium, sed non versa vice.* Hinc in definitione causae adiungitur, eam conferre ad alterius entis existentiam. Nam,

ut iam diximus, Pater aeternus est persona distincta a Filio, sed non est alterius naturae; est quidem *alius* a Filio, non *aliud*, ut loquuntur, *substantive*. Haec pauca monuisse satis sit, quae quidem fusius explicare ad theologiam pertinet.

II. Causa a philosophis omnibus ita distingui solet, ut alia quidem *efficiens*, alia *materialis*, alia *formalis*, alia denique *finalis* dicatur. *Ens illud, quod virtute sua effectum producit, illumque transfert a potentia ad actam*, vocatur *causa efficiens*. Quia vero nulla creata vi *ens* ullum ex nihilo produci potest; *efficiens* *causa operari*, suumque effectum producere non poterit, nisi subiectum aliquod sive materia reperiatur, ex qua effectus ille formetur: ideoque praeter efficientem, materialis quoque causa sive materia requiritur. Praeterea quum materia sit natura sua prorsus indifferens, ut hic potius, quam alter effectus ex ipsa producatur; praeter materiam ipsam formalis insuper causa adiungi debet, quae materiam determinet, ut certus aliquis distinctusque effectus oriatur. Insuper quum res omnes non temere et inconsulto, sed finis alienius gratia productae fuerint, et effectus omnis ad finem aliquem dirigatur, qui vel a natura constitutus sit, aut ab efficiente causa, si libertate et cognitione praedita fuerit, eligatur; finis ipse, vel finalis etiam causa agnosci de-

bet. Tandem quintum aliud causae genus admitti potest, quod causam *exemplarem* appellant, et ea dicitur, ad cuius imaginem et similitudinem effectus aliquis producitur.

III. Ex variis illis causarum generibus, efficiens, finalis et exemplaris extra effectum ipsum reperiuntur, ideoque *externae* vocari solent. Materialis vero, simulque formalis causa, quae a philosophis appellantur *materia* et *forma*, effectum ipsum componunt, internas ac *essentiales* ipsius partes constituant; quin etiam ab effectu ipso sola intellectus operatione distingui possunt: sic per solum intellectum, hominis substantiam a corpore et anima simul coniunctis distingui posse, concipimus. Itaque quum materia et forma veluti internae effectus partes spectentur, finalis autem et exemplaris causa ad efficientem referantur; evidens est, solam efficientem causam superesse, quae vere et proprie effectum ipsum producat. Ex his patet, de *materia prima* et *forma* a scholasticis prolixius disputari. Et quidem materiae primae nomine nihil aliud vulgo intelligitur, nisi materia omni forma destituta, et ad omnes formas indeterminata. Porro talem materiam intelligi nequaquam posse, nisi per mentis abstractionem, evidens est; quidquid enim existit, determinatum est. Similiter quid *formae substantialis* nomine intelligi debeat, ex dictis obscurum esse non potest. Quemadmodum nempe materia pri-

ma est subiectum indeterminatum ad formam quamlibet idoneum, ita forma substantialis dicitur id, quod materiam primam ad certam substantiam determinat. Talem vero formam seorsum consideratam non existere, manifestum est, sed instar modi se habet in materia aliqua determinata, vel etiam aliquando est substantia. Sic in homine anima rationalis forma substantialis hominis appellari potest. Haec autem ita clara sunt, ut a nemine in dubium vocari possint.

IV. Causa efficiens in varias alias classes distingui solet, quarum praecipuas earumque discrimina brevissime explicabimus. Efficiens causa vel *prima* vel *secunda* esse potest. Causa *prima* vocatur: *illa*, quae ceteris rebus ita dat esse, ut ipsa a nullo existentiam receperit. Hinc causa prima est solus Deus. Causa vero *secunda* dicitur: *illa*, quae alteri quidem dat esse, sed ipsa quoque suum esse ab alio recipit, tales sunt causae creatae. Causa proxima et *immediata* dicitur: *illa*, a qua effectus ipse proxime producitur, ut filius a patre. Remota vero vel *mediata* est: *illa*, inter quam et effectum ipsum *intermedia* quedam causa intercedit, ut inter avum et nepotem.

Causa *principalis* vocatur: *illa* quae virtute sua effectum producit, ideoque ipsi tamquam principio veraeque causae effectus trahitur, ut statua artifici. *Instrumentalis* ve-

ro dicitur: illa, quae causae principali tamquam medium et instrumentum inservit, ipsaque dirigente effectui producendo conferre potest, ut scalprum, serra, penicillus.

Causa per se vocatur: illa, quae natura sua ad effectum producendum dirigitur, ut ignis ad comburendum. Causa vero per accidens censemur: illa, quae praeter naturae aut operantis intentionem effectum producit, ut si venator feram iaculo interimere volens, hominem occidat. Causa generalis dicitur: illa, quae plures effectus inter se similes; particularis vero: quae unicum effectum producit. Causa univoca est: illa, quae effectum sibi similem producit, ut planta plantam aliam; equivoca vero: quae effectum sibi dissimilem producit, ut artifex statuam. Causa totalis et adaequata vocatur: illa, quae solitarie accepta integrum, totumque effectum producit, ut si currus ab uno equo, pondus ab unico homine moveatur. Partialis vero vel inadaequata dicitur: si in producendo effectu cum altera causa coniungatur. Ideoque effectus ab utraque causa simul operante oritur, ut si pondus idem a duobus hominibus feratur.

V. Denique effectrix vel efficiens causa respectu alicuius effectus, aut vere efficiens, aut occasionalis solum censi debet. Efficiens veraque effectus causa dicitur, si ad effectum ipsum producendum natura sua dirigitur, i-

psumque virtute sua producat. Occasionalis autem vocatur: illa, quae licet effectum ipsum minime producat, efficientem tamen causam excitat, illamque ad operandum impellit: ideoque occasionem ipsis praebet, ut suam virtutem exserat, et effectum producat, qui, sublata huiusmodi occasione, minime produceretur. Ad haec ipsa causarum occasionalium genera revocantur conditiones illae, quae necessario requiruntur, ut efficiens causa vim suam exserat, et effectum producat. Ita ignis comburere, novumque ignem producere non poterit, nisi lignum admovereatur. Itaque qui lignum igni admoverit, occasionalis combustionis, causa vocabitur, atque ignis proximitas dicitur *conditio sine qua non*. Neque praetermittendae sunt causae illae, quae non physice vereque effectum virtute sua producunt, sed moraliter solum, ideoque *morales causae* vocantur. Ita qui homicidium imperat aut consultit, moralis homicidii causa vocabitur. Vnde si leges ipsae morumque regulae spectentur, eadem prorsus in hoc imperio consilioque gravitas reperitur, ac si vere physiceque hominem perimeret. Verum *morales causae*, quae eiusmodi ratione effectum producunt, cognitione et libertate praeditae esse debent; alioqui si necessariae illae forent, neque *morales causae* vocari, neque actus ille morali bonitate vel pravitate donari posset. *Liberae* autem causae dicuntur; illae, quae

ita operantur, ut etiam possunt non operari; positisque omnibus, quae ad effectum ipsum producendum necessaria sunt, adhuc indifferentes sunt, ut effectum ipsum producant, sive ab illo deflectant; atque ubi libere consultoque actum ipsum incooperint, illum abrumpere, et in oppositum actum esse convertere possint. Necessariae vero causae vocantur: illae, quae ita operantur, atcumque suum producunt, ut ab illo abstineremus, aliterque operari non possint; sic ignis necessario calorem producit. Sed haec breviter tantum attingimus. Accurate enim ostendentur, ubi de humana voluntate eiusque libero arbitrio disserendum erit.

VI. In aestimandis effectibus physicis receptum vulgo est principium: *effectus suis causis proportionales esse.* At heic data occasione observabimus, incertum omnino esse, vel saltem superfluum illud principium. Et enim causae vocabulo nullam notionem claram in physicis iungere possumus, nisi effectum ipsum a causa productum intelligamus. Effectibus autem cognitis, ii possunt inter se comparari atque aestimari; nec multum curandum est, an effectus causis suis proportionales sint vel non. Et quidem in effectibus physicis singi possunt duplicitis generis causae: aliae scilicet, quae ex impulsione aliqua pendunt, aliae autem internae, quae sine ulla impulsione agunt. Si priui generis causae re-

quirantur, nihil aliud esse possunt, nisi motus alicuius corporis aliud corpus impellentis; si autem causae aliae internae et non materiales singantur; non intelligitur, qua ratione causae illae comparari inter se possint, ita ut una sit alterius dupla aut tripla. Perinde hoc ridiculum foret, ac si sensatio una alterius dupla vel tripla diceretur. Verum causae illae in effectibus physicis, quaecumque sint, ex spatiis dato tempore percusis facile cognoscuntur, quod quidem physicis satis est. Ex ambigua virium et causarum notione ortae sunt lites plurimae, quae rebus mechanicis tenebras densissimas offundunt. Sed de his in physica,

VII. Ea omnia, quae de variis entium generibus ipsorumque attributis exposita sunt, *absolute dicta fuere.* Entia enim, illorumque indolem ac naturam solitarie et seorsum ab aliis consideravimus. At nullum propemodum ens ab intellectu nostro percipitur, quod natura sua, vel saltem ab intellectu ad ens aliud referri non possit, sive cum alio ente comparari. Multus ergo est relationum usus in disciplinis omnibus. Ita e. g. in arithmeticā numeros *in se* primum consideramus, deinde referimus ad se invicem. Similiter geometriae pars maxima in magnitudinem et figurarum relationibus consistit. Musica in sonorum seu tonorum relationibus. *Relatio* appellatur: *id, quod rei absolute non convenit,*

sed dumtaxat dum ad aliquid aliud referatur. Aliis nominibus appellari etiam solet *habitudo*, *respectus*, *connotatio*. In omni relationum genera tria distingui debent, nempe *subjectum*, *terminus* ac *fundamentum*. *Subjectum* relationis vocatur ens illud, quod refertur ad aliud; *terminus* vicissim est illud, ad quod relationis *subjectum* dirigitur, atque eam ob causam *subjectum* ipsum ac *terminus* communis nomine *correlata* dicuntur. Tandem *ratio relationis*, sive id, unde intelligitur, relationem adesse, *fundamentum* relationis dici solet; ita si nix ad lac referatur, simulque nix et lac comparentur, nix erit *subjectum*, lac *terminus*, albitudo autem similitudinis, *causa* relationis, *fundamentum* dicetur. Itaque pro variis affectionum generibus, quae duobus entibus inesse possunt, varia quoque relationum fundamenta; ideoque etiam et varia relationum genera distingui debent. Ex his manifestum est, relationes vagari posse per omnia *praedicamenta*, hoc est, entia referri posse ad se invicem, tum quod ad essentiam, tum quod ad qualitatem et quantitatem, tum quod ad coëxistentiam, tum quod ad existentiam successivam cet. Varia relationum genera sibi facile repreaesentabit quisquis ad ea attenderit, quae in logica de categoriis explicavimus. Satis erit observare, relationes alias esse *internas* sive *reales* aut *necessarias*, alias vero *externas* sive

fictas aut *contingentes*. *Interna* relatio vocatur: illa, quae ex ipsa rei natura dimanat; si nempe re illa exsistere vel concipi non possit, nisi cum ordine quodam ad aliquem terminum: ita filius ad patrem, effectus omnis ad causam. *Externa* relatio dicitur: illa quae ab intellectu soloque hominum arbitrio pendet: ita relatio lauri appensae ad tabernam, ita relatio vocis ad ideam vocis expressam, externa et contingens censeretur. Praeterea relatio dividitur in *increata* et *creatam*. *Increata* sive divina quadruplices sunt; tot enim sunt in Deo relationes, quod sunt ordines seu respectus. Sunt autem in Deo quattuor ordines seu respectus, *paternitas* nimirum, *filatio*, *spiratio activa*, et *spiratio passiva*: nempe paternitas essentialiter refertur ad filiationem, filatio ad paternitatem, spiratio activa ad spirationem passivam, et vicissim spiratio passiva ad spirationem activam. De fide est contra sabelianos, in divinis realiter distingui relationes, *paternitatem* scilicet, *filiationem*, et *spirationem passivam*. Et quidem prima persona distinguitur a secunda, quod sit Pater; secunda, quod sit Filius; tertia, quod sit Spiritus Sanctus; sed prima, secunda, tertia persona sunt Pater, Filius et Spiritus Sanctus per relationes; prima nimirum per paternitatem, secunda per filiationem, tertia per spirationem passivam. Quia autem spiratio acti-

va nihil aliud est , quam actio productiva
Spiritus Sancti , non distinguitur realiter a pa-
ternitate aut filiatione ; ac proinde quartam
rem in Deo non constituit . Vnde licet quat-
tuor sint relationes in divinis , sunt tamen
dumtaxat tres personae . Sed haec ad sacram
theologiam pertinent .

Quod spectat ad relationes creatas , bre-
viter ostendemus , nullam enti realitatem super-
addere relationes illas , sed eas in mera *de-
pendentia* unius entis ab alio , in mero re-
spectu positas esse . Etenim dum est aliquod
ad aliud refertur , nihil consideramus , nisi ea ,
quae duobus entibus absolute insunt , eaque
simil spectamus . Evidens autem est , nostrum
considerandi modum nullam rebus ipsis super-
addere realitatem . E. g. , si Cainus *in se* con-
sideretur , intelligimus , eum non esse *a se* ,
sed genitum ab alio ; ideoque ab alio pende-
re , quod ad existentiam ; ubi vero refertur ad
Adamum , a quo existentiam accipit per ge-
nerationem , tum nulla ipsi nova realitas ad-
ditur , sed tantum *denominatio externa* , quae
realem illam dependentiam supponit , seu quae
habet *fundamentum in re* . Ex his paucis cla-
rissime patere arbitror , quid sit relatio .

FINIS ONTOLOGIAE.

CAPILLA ALFONSINA
U. A. N. L.

Esta publicación deberá ser devu
antes de la última fecha abajo i
cada.

B69
J3
v. 1

FABP

53369

AUTOR

JACQUIER, Francisco

